

На Північ

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Двоє матросів старих
На Північ осіннього вечора
Вертались із вод Середземних
З сім'єю Сирен таємних,
Сирен чарівних.

В їхніх поглядах, величних, гордих,
Під густим туманом синім,
В їхніх поглядах, у фйордах,
Під вітрами маревом хвилинним
Мріє Північ вечором осіннім.
Їх на березі чекають люди,
У святкових ждуть киреях;
А на щоглах, а на реях,
Вигинались перса, груди,
Коливались Сирени,
Наче кетяг,
Безсоромні, навіжені.
Люди ж мовчки виглядали
І не бачили, не знали,
Що таїться під вітрами.
Корабель, мов кошель срібний,
Від злотистих тіл жадібний,
Пропливав над берегами.

А Сирени під вітрилом
На тремтячих лірах грали,
І своїх пісень співали
Про вогонь у грудях їхніх;
А Сирени коливались
Там, у сутінках вечірніх,
У морським жагучім світлі;
І Сирени вигинались,
На високих щоглах сяли, —
Але люди тихі, зблідлі,

Їх не ждали.

Вони не пізнавали ні кораблів,
Ні давніх друзів своїх, моряків,
Знайомих вітрил не пізнавали,
Що з полотна шили-ткали;
І їм не зрозуміть морських снів,
Що мов позолочений келех;
Їхнє серце змалку повне бридні,
Якій учать у темних селах.
І п'янкий корабель на хвилях бурхливих
Промчав, проплив до інших країв,
І ніхто з них за скарбом із тіл манливих
У далеку дорогу рушить не смів.